

ΌΤάσι και ο Ρόκι ήταν καθισμένοι στο πάτωμα και κοίταζαν με προσοχή ένα τεράστιο στρογγυλό αντικείμενο.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε η Αλέξια, που έμπαινε εκείνη τη στιγμή στο δωμάτιο.

«Δεν ξέρω...» απάντησε ο Τάσι. **«Αλλά είναι σούπερ ουάου!»**

«Το παλιό ρολόι της κουζίνας δεν είναι;» ρώτησε η Αλέξια. «Εκείνο που ήταν στο γκαράζ, χαλασμένο;»

«Τι λες τώρα; Με τίποτα δεν είναι ρολόι, κάτι άλλο είναι», διαφώνησε ο Τάσι. «Και πρέπει οπωσδήποτε να ανακαλύψω τι».

«Σου το λέω εγώ από τώρα: είναι ένα παλιό χαλασμένο ρολόι», είπε η Αλέξια. «Δεν χρησιμεύει σε τίποτα».

Ο Τάσι την κοίταξε. Η Αλέξια ήταν πολύ σοβαρή. **«Τι σου συμβαίνει; Γιατί μου τη λες; Πήρες κακούς βαθμούς; Λέρωσες το μπλουζάκι σου; Ή κάτι άλλο;»**

«Μακάρι να ήταν αυτό», αναστέναξε η Αλέξια. **«Ανησυχώ γιατί δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα για τον φεινό Διαγωνισμό των Σπουδαίων Ιδεών...»**

«Προφανώς!» αναφώνησε ο Τάσι γελώντας. **«Αυτό που ξέρεις καλά εσύ είναι να δίνεις διαταγές, όχι να κάνεις εφευρέσεις!»** Οι καλύτεροι στις εφευρέσεις είμαστε εμείς». Και ο Ρόκι συμφώνησε με ένα γάβγισμα και κουνώντας δυνατά την ουρά του.

Η Αλέξια τους κοίταξε μουτρωμένη...

«Ηρέμησε, Αλέξια, θα σε βοηθήσουμε εμείς», είπε με σιγουριά ο Τάσι. «Ο Ρόκι κι εγώ θα σου δώσουμε σπουδαίες ιδέες για τον διαγωνισμό!»

«**Δεν νομίζω να κατεβάσεις καμιά ιδέα τώρα, πριν πας για ύπνο**», είπε η Άλεξ.
«**Και γιατί όχι; Τώρα θα δεις! Το κεφάλι μου είναι γεμάτο εφευρέσεις!** Θυμάσαι πόσο καλά μπορούσα να κρεμάω ένα κουτάλι στη μύτη μου; Ε, λοιπόν, τώρα μπορώ να κρεμάω τρία κουτάλια! Και ο Ραμόν, που είναι στην τάξη μου, μπορεί να κρεμάει πέντε! Και μου μαθαίνει να κουνάω τα αυτιά μου, κοίτα! Κι έχω μάθει να κάνω κι αυτό, κοίτα, κοίτα», έλεγε στην αδελφή του ενώ έδινε χτυπηματάκια πάνω στο κεφάλι με το ένα χέρι, και με το άλλο έκανε κυκλάκια πάνω στην κοιλιά του. «Κι άκου κι αυτό: **Καλημέρα καλημέρη, καλαμάρι καμηλέρα...**» προσπάθησε να πει. «Κάτσε, δεν το πέτυχα, περίμενε, θα ξαναπροσπαθήσω...»
Ο Ρόκι θέλησε να βοηθήσει γαβγίζοντας...

«Είναι **“Καλημέρα καμηλιέρη, καμηλιέρη καλημέρα”** », είπε η Αλέξια, ενώ φορούσε τις πιτζάμες της...

«Να μάθεις να λες την αλφαβήτα ανάποδα;» συνέχισε να απαριθμεί ο Τάσι. «Να μάθεις να γαβγίζεις; **Να μιλάς σκυλίσια;** Να δέσεις το χέρι στη μέση σου με ένα μαντίλι, και μετά να προσπαθήσεις να ντυθείς ή να πλύνεις τα δόντια σου;

Να σφυρίξεις όλο το τραγουδάκι των γενεθλίων; Να φτιάξεις τεράστιους πύργους με τραπουλόχαρτα; **Να πιάνεις με τα δάχτυλα των ποδιών;** Κοίτα πώς πιάνω εγώ όλα αυτά τα μολύβια! Δεν σου φαίνονται σπουδαίες αυτές οι ιδέες; **Ή να κάνεις αστείους ήχους με τη μασχάλη;** Κοίτα, βάζεις το χέρι έτσι, από κάτω, με τον αντίχειρα προς τον ώμο... έτσι... και τώρα

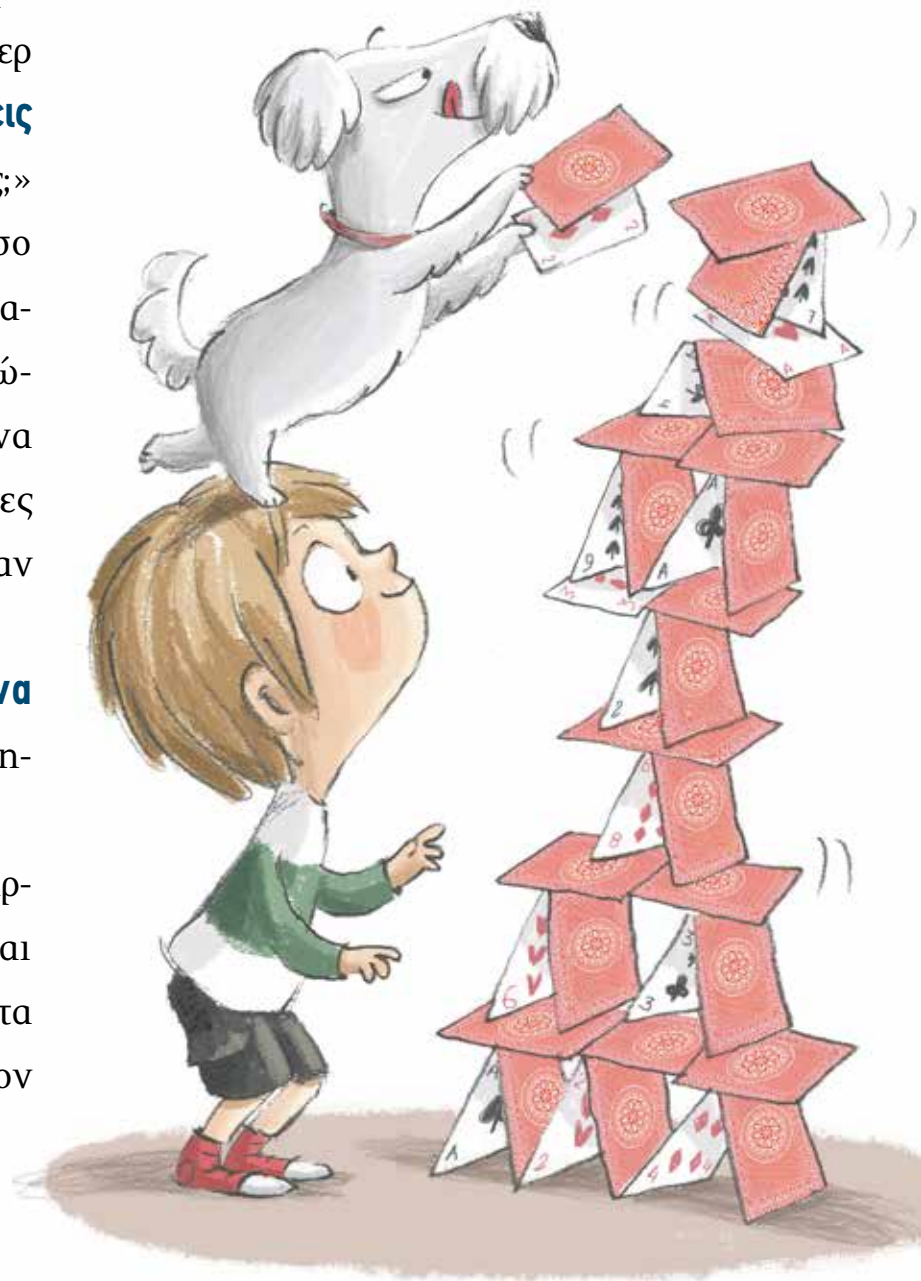

κουνάς το μπράτσο πολύ γρήγορα πάνω κάτω... Έτσι! Είναι σούπερ διασκεδαστικό! **Και να γλείφεις τον αγκώνα σου;** Τι, δεν μπορείς;»

Για ένα λεπτό έπεσε σιωπή όσο η Άλεξ, ο Τάσι και ο Ρόκι προσπαθούσαν να γλείψουν τους αγκώνες τους. Έπειτα ο Ρόκι θέλησε να περιγράψει κι άλλες σπουδαίες ιδέες και άρχισε να τρέχει σαν τρελός μέσα στο δωμάτιο.

«**Λέει ότι θα μπορούσαμε να κυνηγήσουμε κουνέλια**», εξήγησε ο Τάσι.

«**Όχι, όχι, όχι, όχι, όχι!**» διαμαρτυρήθηκε η Αλέξια. «Αυτά είναι σχέδια για σκύλους και πράγματα που σε κάνουν να γελάς! Για τον

Διαγωνισμό των Σπουδαίων Ιδεών χρειάζομαι πρακτικά σχέδια για ανθρώπους, εφευρέσεις που να είναι χρήσιμες στα παιδιά της τάξης!»

«**Μιμι...** Τι θα έλεγες για μια γιγάντια τσίχλα για να κάνεις τεράστιες φούσκες που σκάνε, **ΜΠΑΑΑΑΜ;**» Ο Ρόκι και ο Τάσι γέλασαν με την καρδιά τους.

«Χαρά στη βοήθεια, πάω για ύπνο», αναστέναξε η Αλέξια. Και έσβησε το φως. Εκείνη τη στιγμή, ο Τάσι σκέφτηκε ακόμη μία «σπουδαία ιδέα»...

«**Κοιτάξτε!**» φώναξε τρέχοντας προς το σκοτεινό μπάνιο με τον φακό στο χέρι. **Αν βάλεις τον φακό κάτω από το σαγόνι και τον κουνάς να έτσι... μπορείς να κάνεις τρομακτικές γκριμάτσες! ΓΚΡΡΡΡΡΡ!**»

«**Αγόρια, πάμε για ύπνο...**» επέμεινε η Αλέξια ενώ χασμουριόταν.

Το είπαν και το έκαναν, όλοι έπεσαν στα κρεβάτια τους και αποκοιμήθηκαν αμέσως... Αλλά μετά από λίγο η Αλέξια ξύπνησε. Στην αρχή, νόμιζε ότι έφταιγε ο Ρόκι, που έβλεπε όνειρο και έβγαζε μικρά χαρούμενα γαβγισματάκια... Άκουγε τον Ρόκι να μουρμουρίζει: «**Μμμ... Στην αγορά!... Μμμ, τι νόστιμο!... Μμμ... Θα φτιάξω ένα τεράστιο κατάστημα!... Μμμ, θα μιλήσω και με τα ξαδέλφια μου τα σκυλιά στις άλλες χώρες και θα κάνουμε εξερεύνηση παρέα!**». Κι έπειτα, για αποκορύφωμα, άκουσε κάτι πολύ ενοχλητικά χτυπηματάκια που την ξύπνησαν για τα καλά: **ΤΟΚ, ΤΟΚ, ΤΟΚ!**

